

Mercè Bigorra. La flor vermella que es gronxa al vent

Si la Mercè Bigorra fos una flor seria una rosa vermella bellugadissa i riallera que es gronxa cada vegada que bufa el vent. Quan el fotògraf d'aquesta secció l'intenta capturar amb l'objectiu, ella es mou d'una banda a l'altra amb un vestit de pics blancs i manté els ulls esquius darrere el vidre d'unes ulleres estilitzades.

Foto: Marc Prat.

Mentre el retratista fa mans i mànigues per enquadrar-la, la protagonista recull una flor, endreça un gerro o saluda un client. Amb l'intent de despistar-lo i aconseguir que aparti els ulls del visor, li demana: «Tens parella? Li farem un bon ram». Aleshores agafa varietats de tots colors i les posa les unes al costat de les altres per fer diferents combinacions. El rosa amb els clavells, el malva amb les lavandes, el groc i el blanc amb les margarides... «Quins són els gustos de la teva xicota?».

Des del dia de Sant Jordi de l'any 2015, la Mercè regenta la floristeria situada a la plaça Major de Manresa. El nom Florentium escrit al rètol de l'entrada substitueix l'antiga carnisseria Espinalt, l'emblemàtic establiment dels seus avis materns. «La vida dona moltes voltes. No m'hauria imaginat mai que als cinquanta anys agafaria el local familiar i l'ompliria de flors», ressalta. L'atracció pel món vegetal li ve de petita, quan acompanyava el seu avi al tros i ajudava la seva àvia a regar les plantes del balcó. De fet, les flors sempre l'han acompanyat, però no va ser fins fa uns set anys que va decidir abocar-hi el seu temps laboral. «Després d'estar una temporada malalta, vaig veure clar que el meu lloc eren elles. El meu marit em va comprar un davantal i unes tisoires de podar i vaig deixar el meu càrrec d'administrativa», recorda.

La florista repassa cadascun dels pètals de la seva història mentre continua immersa en la tria de les tonalitats per vestir el ram. Ara una de color carmesí, ara una de color d'albercoc, ara una de color perla. La cerca de l'harmonia de les flors és un art que s'aprèn amb la pràctica. Un treball minuciós en què cal trobar la peça exacta que faci joc amb la resta. «Una tasca manual on val més deixar-se guiar el cor», manifesta. Aquesta és una feina que les núvies i els nuvis saben apreciar, ja que recorren als especialistes en art floral per decorar l'espai de la cerimònia. La Mercè explica que, en bona part, els casaments són els que més l'ajuden a fer calaix. No obstant, d'ençà de l'arribada de la pandèmia, «cada vegada passen més esporàdics per la botiga a la cerca d'un detall. Tant de bo a partir d'ara la mirada se situï en allò més senzill», desitja.

L'entrevista arriba al final i, com no podia ser d'una altra manera, la florista enllesteix el repte que s'havia proposat al començament. Amb satisfacció, contempla el ram ple de contrastos amb pinzellades fúcsies, violetes i verdes. Calzes acampanats, fulles ovalades i ramificacions coronades amb flors es combinen a la perfecció en una peça que desprèn un perfum exòtic. La florista li entrega el regal al fotògraf, que somriu en olorar l'esclat de colors. «Quina felicitat més espontània la que sorgeix de la fragància d'una flor», es diu a sí mateixa mentre s'acomiada del fotògraf amb la mà alçada. Ara, només queda esperar que l'afortunada rebi el ram amb un gest de sorpresa.